טוש"ע י"ד סי" הכב סעיף

נ: קסר ב מיי' פ״ח מהלי

מאכלות אסורות הלכה ג סמג לאוין קמח טוש"ע י"ד סי קכא סעיף

ג טוש"ע א"ח סי תנא

קטיף ד וע"ש: סעיף ד וע"ש: קסו ד מיי שם הלכה ד

סמג שם טוש"ע

מהלכות חמץ ומלה הל' כו] סמג שם טוש"ע א"ח סי תוב סעיף ו [וברב

אלפס עוד בפסחים פ"ב

מעשה הקרבנות הלכה יב: מיי' פי"ז מהל'

ל) ול"ל רבה וכ"ל בתום׳ נובחים לו.], ה) [בערוךערך דד ה' אי' רב עוקבאוכן נוסח שאלתות סי' קלו . אכו בתום׳ פסחים מ: ד״ה אבל העתיקו רב עקביה], ט) [ויקרא ו], י) [שם], כ) דכל. רש"א, ל) [פסחים לד: זבחים עז.ז. מ) וחוליו קיא:], נ) [וע"ע חוס' זבחים קיא:], נ) [וע"ע חוס' זבחים לו: ד"ה לא],

תורה אור השלם יַגִּיד עְלְיו רֵעוֹ מִקְנֶה
אַף עַל עוֹלֶה: איור לו לג

הגהות הב"ח רש"י ד"ה גבי קדשים (ל) :ל"ל קודם ד"ה מגעילן

לעזי רש"י טרשטרי״ש [טרישטריש"ט]. מחלחל.

מוסף רש"י

בת יומא. שנישל נה עובד כוכבים היום, דלא נפגס (לעיל סז: ופסחים מד:). והאסכלא. גרדילי וצוליו טליו ללי וזכחים צד). שהשלמים מלויין ברגל אין בלוע שלה נעשה נותר, שהרי זמן שלמים ב' ימים וכי מבשל ביה שלמים האידנא הדר מבשל ביה שלמים למחר ובולע משלמים שנשחטו ביום משלמים שנשחטו ביום אתמול מן האחרונים, נמצא שאינו בא לידי נותר ואם ופולט את המטאת ובולע לת השלמים (זבחים צז.). הדרן עלך השוכר את

א) פייל והתנן, ב) זכחים בש יומא. שבישל בה עובד כוכבים היום אבל בישל בה אתמול בת יומא. פירש בבישל בה עובד כוכבים היום אבל האתמול בת יומא. פירש בבישל בה עובד כוכבים היום אבל האתמול בת המלכות להיום מאלכות לילה משתע לפירושו האלכות לילה משתע האלכות אלא לפגם: מכאן ואילך לישחרי. אף לכתחלה: מגעילן. לא דלינת לילה פוגמת ולא בעינן מעת לעת וכן פר"ת דלינת לילה חשיב כליבון דליבון שורף את הכלי: (6) גבי קדשים השפוד פוגמת כי לא היה דרך בימים קדמונים לבשל בלילה כדמשמע בפ"ק

והאסכלא. שללה בהן בשר קדש משום דכי אתי למחר הוי נותר וכי בת יומא דלאו נותן מעם לפגם הוא מכאן הדר מבשל בשר קודש למחר פליט שפוד בגויה טעמא ונותר איסור כרת הוא: עמרם ברי. עמרם בני: גבי קדשים כי בלע האי שפוד היסרא בלע. הלכך סגי ליה בהגעלה: אלא אמר רבא האי הגעלה. דהתני התם מריקה ושטיפה כלומר לעולם לפלוט האיסור וודאי ליבון בעי כשאר בליעת איסור אלא מצות מלך היא בקדשים ומרק ושטף במיםש כי היכי דהויא גזירת הכתוב כאשר יזה מדמה על הבגדי דבעי כיבוס במקום קדוש ושבירת כלי חרס במקום קדוש הוא וה״ה למריקה ושטיפה: א״ל אביי מי דמי. כלומר מי קרי למריקה ושטיפה הגעלה הא כל הגעלה רותחין משמע שכופין להקיא הכלי מה שבלע ומריקה ושטיפה בלונן הוא כדאמרינו בשחיטת קדשים בפ׳ דם חטחת (זבחים לו:): אלא אמר אביי. הגעלה ממש לפלוט מאיסורן ודקא קשיא לך מתניתין דמלרכא להו ליבון לא תקשי דודחי בין בקדשים בין בגיעולי עובדי כוכבים תרוייהו בעינן לפלוט איסור לבד מריקה ושטיפה דקדשים דאינה אלא מלות המלך: ויגיד עליו רעו. ונלמד משנה מחבירתה של קדשים ממשנתנו ומשנתנו משל קדשים: וה"ה לליבון. שניהם לריך! יגיד עליו רעו. איבעי למתנינהו לתרוייהו ליבון והגעלה בחדא או במשנתנו או בקדשים והדר ליתני חדא באידך ותגמר חבירתה מינה מה התם הא בלא הא ליתא ה"נ הא בלא הא ליתה: כל יום ויום נעשה גיעול לחבירו. שמבשלין בהן ואינו מספיק להיות נותר עד שתחזור ופולטו בתבשיל אחר. ולקמן פריך אי הכי הגעלה נמי לא ליבעי: מקמי דליהוי נותר הוו להו גיעול. שהרי כשבישל בו למחר פלט בליעה מיום אתמול: לה לריכה דכי מבשל ביה חטחת האידנא הדר מבשל ביה. בו ביום שלמים חזה ושוק של כהנים: בהדי דההוא דודא דהואי בי רב ייעקביה יאהדר ליה הדדי שלים זימנייהו. ואין כאן פליטת

ואילך לישתרי "גזירה קדירה שאינה בת יומא משום קדירה בת יומא ואידך קדירה בת יומא גמי מפגם פגמה רמי ליה רב עמרם לרב ששת תנן השפודין והאסכלא מלבנן באור 🌣 (והתני') גבי קדשים 🌣 השפוד והאסכלא מגעילן יבחמין א"ל עמרם ברי מה ענין קרשים אצל גיעולי עובדי כוכבים הכא היתירא בלע התם איסורא בלע אמר רבא סוף סוף כי קא פלים איסורא קא פלים אלא אמר סרבא מאי הגעלה גמי שמיפה ומריקה א"ל אביי מי דמי מריקה ושמיפה בצוגן הגעלה בחמין יאלא אמר אביי ייגיד עליו רעו תנא הכא ליבון והוא הרין להגעלה תנא התם הגעלה וה"ה לליבון א"ל רבא אי הכי לתנינהו לכולהו בחדא וליתני חדא באידך אחריתי ולימא יגיד עליו רעו אלא אמר רבא קדשים היינו מעמייהו "כדרב נחמן אמר רבה בר אבוה דאמר כל יום ויום נעשה גיעול לחבירו תינח שלמים דכיון דלשני ימים מיתאכלי מקמי דניהוי נותר קא הוי גיעול אלא חמאת כיון דליום ולילה מיתאכלא כי מבשל בה האידנא חמאת הוי נותר כי הדר מבשל בה למחר או שלמים או חמאת קא פלימ נותר דחטאת דהאידנא בחטאת ושלמים דלמחר אמרי לא צריכא דכי מבשל בה חמאת האידנא הדר מבשל בה האידנא שלמים דחמאת דלמחר ושלמים דאתמול בהדי הדדי קא שלים זמנייהו והדר מבשל שלמים דלמחר א"ה הגעלה נמי לא ליבעי קשיא רב פפא אמר האי קריד האי לא קריד רב אשי אמר לעולם כדאמרן מעיקרא הכא התירא בלע הכא איסורא בלע ודקא קשיא לך דבעידנא דקא פליט איסורא קא פליט בעידנא דקא פלים לא איתיה לאיסורא בעיניה: ועד כמה מלבנו א"ר מני יעד שתשיר קליפתן וכיצד מגעילן א"ר הונא ייורה קטנה בתוך יורה גדולה יורה גדולה מאי ת"ש

הכא איכא ג' נותני טעם של היתר הראשון שנבלע בכלי וממנו למים ומן המים חזר ונבלע בכלי: מכאן ואילך לשתרי. הלכך דבר המבושל בכלי שאינו בן

לברכות (דף ב:) בומנים שקבעו

לקריאת שמע בזמן שכיבה בכהנים

לילה 0 מיקרי עבור לורה והוי דברים

ק"ו אם אוכל שהוא בעין מעבר

לורתו בלילה כ"ש איסור הנבלע

בקדירה ולישנה דבת יומה משמע

שבישל בה היום מדלח קחמר לח

אסרה אלא קדרה מעת לעת ודוקא

שעמדה כל הלילה בלא בישול שאין

ידוע מה גורם להפיג הטעם תחלת

הלילה או סופו או כולו אבל מעת לעת

לא בעינן והמחמיר תבא עליו ברכה

ויש לתמוה לדברי ר"ת שמביא זכר

לדבר מעיבור לורה דתפשוט ליה

שסוף לילה גורם הפגם דהיינו עמוד

השחר דמשוי ליה נותר להטעינו

שריפה ובפ"ב דובחים (דף יט:) גבי

קדוש ידים משמע דבעמוד השחר

חשיב לינה ושמא לכך אור"ת דאינה

ראיה גמורה אלא זכר לדבר כדי

שלא לפשוט זה משם ויש לדקדק

דסוף לילה לבד אינו גורם אלא כולו

מדהלריך הכתוב שבירה בכלי חרם

מריקה ושטיפה בכלי נחשת אחרי

בישול חטאת למ״ד נ״ט לפגם מותר

ואמאי הלא מותר לבשל בו לכתחלה

אחר עמוד השחר וה"ר ברוך כתב

בספר התרומה שלריך לחקור שלא

היה בכלי אפילו מים חמין לבד בתוך

מעת לעת דמים חשיבי כמו האיסור

לפי שנעשו נבילה כיון שלא היה בהן

ס׳ לבטל פליטת הכלי דבדידיה

משערינן וחזרו ונבלעו ודוקא בכלי

של איסור אבל בכלי של היתר כגון

בשר בכלי של חלב או איפכא אף

על פי שהיו בו מים חמין בתוך מעת

לעת אין לחוש שהרי הן היתר דלא

אמרינן חתיכה עלמה נעשית ובילה

אלא דוקא באיסור ועוד דאיכא נ"ט

בר נ"ט דאפי׳ לפי המפרש מי גבי

דגים שעלו בקערה אבל נתבשלו לא

ועניים וכל אדם וזכר לדבר דלינת קסה ג'מיי

יומא מותר ויש לתת טעם מה ראו להתיר המאכל ולאסור הקדרה לפי שהקדרה היה בה איסור גמור תחלה אבל המאכל לא נבלע בו איסור מעולם והגעלת כלי בן יומא אין להגעיל אלא בס׳ דשמנונית הנפלט בחמין טעם לשבח הוא דלא שרינן לעיל בפרק ב' (דף לח:) חמין של עובדי כוכבים בערב הפסח בד' שעות דשעת היתר היא יכול להגעיל אפילו כלי בן יומא בפחות מס' דהוי נ"ט בר נ"ט של היתר החמץ בקערה וממנו למים ומן המים חוזר ונבלע בקערה ועדיין הכל היתר ועוד כי יותר מתקלקל טעם חמץ בכלי שחין ראוי לאכילה ממה שמתקלקל טעם בשר בדגים שנתבשלו אחריו לפי שהדגים ראוין לאכילה והבשר נותן בהן טעם לשבח ומה שנהגו לעשות לחת כלי המוגעל במים לוננין מיד אחר הגעלה אין לידע למה נהגו כן דאין לומר משום דתנן בפרק דם חטאת (זבחים דף זו.)

אלא משום דסתם כליהם אינן בני יומן אבל כשמגעילין כלי חמץ

אמר האי קריד האי לא קריד. לעולם בקדשים איסורא פליט ודקא קשיא לך ניבעי ליבון כי מחני׳ לא דמי דגיעול עובדי כוכבים איידי דלא מבשלי להו כל שעתא ומתקשה הבליעה בתוכו ונדבקת בו בכולו טרשטרי"ש בלע"ז ואין נוח לפלוט בהגעלה עד שמלבנו באור אבל בקדשים דכל שעתא מבשלי בהו לא קריד ונוח לפלוט הלכך (סגי) בהגעלה קא פלט: לעולם כדאמרינן מעיקרא. דהיינו משום דבקדשים היתירא בלע ודקשיא לך כי פליט איסורא פליט לא חמיר איסורו שכשנעשה נותר לא הוי איסור בעיניה שבתוך דופני הכלי היה בלוע ומעולם לא הוכר איסורו: בחוך יורה גדולה. שיהיו רותחין עוברין על כולה: דודת. קלחת:

כדאמרינן בכלי פעם מבשל שלמים לאחר חטאת בו ביום כי היכי דלא

ניהוו נותר למחר: ה"ג אי הכי הגעלה נמי לא ליבעי קשיא: רב פפא

נותר והדר מבשל ביה שלמים בו ביום

גדנפא וחכ"א מריקה בחמין ושטיפה בצונן דהיינו בקדשים אבל בתרומה קאמר התם דליתא ויש מפרש הא דקאמר שטיפה יחירתא היינו שתי שטיפות בלוגן ובתרומה ליתא דסגי בשטיפה אחת ולשון יתירא משמע כן ועל זה נהגו בשטיפת לוגן בכל הגעלות מיהו בקונטרס פירש שם שטיפה היא שטיפת לוגן ובתרומה ליתא כלל ולפיכך לריך טעם למנהג 0:

הסכין